

μὲ δὴ γὰρ πκτόματα καὶ τ' ἀνάγκατα ἔλα
εἰς τὸν ἱππότην Φασουλῆν, ὅπου τοῦ πρέπει φῶλα.

Ἵπποχρεοῦται δὲ κ' αὐτὸς τὸ σπῆτι νὰ πληρώνη
μὲ τὴν ἐν χρήτῃ μίθοδον τὴν χρωλοτικὴν,
καὶ πρὶν περῆσον σὺν Θεῷ δέκα καὶ πέντε χρόνοι
νὰ μὴ θρεῖλη τίποτα 'στὴν Οἰκοδομικὴν,
συμφωνίως δὲ πρὸς τὰς ρητὰς κ' ἔγγράφως συμφωνίας
νὰ προπληρώνη 'στὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας.

Ἄν δ' ὁ δεσπότης Φασουλῆς εἰς τὴν ροὴν τῶν χρόνων
καθυστερεθῆ ἔξαρτα καὶ μίαν ὄσιν μόνον,
συσταταμένη εἰς δραχμάς ὑπερτρικοσίας,
ἐκτίθεται τὸ σπῆτι του ἐπὶ δημοπρασίας,
καὶ μένει ὡς καὶ πρότερον φιλόσοφος ἀκτῆμων,
μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλινῆ ὁ παντλήμων.

Ἄν ὅμως ποὺς ἀπόσειν τοῦ χρόνου δὲν ἀρέσθη
τὸ τίμημα τὸ προσφερόντι εἰς τὴν δημοπρασίαν,
ἢ Ἐταιρεία μονοῦ ἴμῃραι νὰ κατασχέσῃ
τὴν κινητὴν κ' ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν,
καὶ τὴν γαιθάρᾳ τὴν γνωστὴν, ὅσων μὴ ὅσων ἔχουν,
κηρύττουσα τὸν Φασουλῆν μουφλοῦζην κ' ἀπερρέγγων.

Ὁ Φασουλῆς, δεχόμενος τὰς ἄνω συμφωνίας,
ὕποσεται πρὸς πληρωμὴν τοῦ μέρους καὶ τοῦ ὅλου
νὰ μὴν πληρώνη 'στὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας
καθὸ ἱππότης ἀγωγῆς ὀλίγων ἀμυρίδων,
κ' ἂν δώσῃ τόσα κἀτι τί προκαταβολικῶς
μὰ δὲν πιστεύει ἔπειτα νὰ εἶναι τακτικῶς.

Ἄναλαμβάνει ἐνταυτῷ κ' ὑπόσεται προσέτι
οὐδέποτε μὲ πληρωμὰς ταῦτι τοῦ νὰ ἰδρῶση,
ν' ἀρίνη νὰ παρέρχονται σιωπηρῶς δὲ ἔτη
κ' ὁ Σγούτας νάει βέβαιος πὸς θά τοῦ τὴν πληρώσῃ,
ὡς ποῦ καὶ καθὲς Σύμβουλος σφικτὸς τῆς Ἐταιρείας
ἀπὸ τὸ πνεῦμα φωτισθῆ τῆς μεγαλοδορίας.

Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ καὶ τὸν συμβαλλομένων
συμφωνησάντων φανερὰ καὶ παραδεξαμένων,
ἀπερασίση πάραυτα κ' ὀρίσθη πρὸς τοὺς ἄλλους
νὰ βάλουν τὰ θεμέλια μετὰ πομπῆς μεγάλης,
καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν κροτούσων τπλεθῶλον
ν' ἀναγγελθῆ τὸ γεγονός ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐορτὴ τῶν Θεμελίων μὲ πομπὴν καὶ μεγαλειον.

Ὁ ἥλιος ἀνέδεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν
ὅταν ὁ ρέκτης Φασουλῆς φημελικῶς ἐφάνη,
ὅπισθεν τοῦ δ' ὁ Περικλῆς μ' ἐπίσημον στολὴν
ἀκολουθεῖ σιωπηλῶς καὶ τὸν σταυρὸ τοῦ κἀνει.
Ὁὐχ ἦττον θὰ προσήγετο κ' ὁ Ἄναξ εὐχαριστώας,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ Αἰζ-λὲ-μυτὴν ἐπῆγε ἀνεπίστως.

Προσῆλθον δὲ ἀπόσκλητοι καὶ ἄλλοι πατριῶται
καὶ τὸ τοῦ οἴκου σγῆθιον ἐξετελλύθη τότε,
ποῦ τὸ ἐπιλοτέγησε γραφῆς Θεοφιλᾶ
μὲ τῆς χρυσῆς του τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὸ σφρίγος,
ἐφ' ᾧ κ' εὐχαριστήρια τοῦ χρεωστῶ πολλὰ
καὶ πᾶς πρὸς τοῦτον ἐπικνιος μοῦ φανίνεται ὀλιγος.

Πηρσαν κ' ἄλλοι, ἐντριβῆς ἐν διαφόροις κλάδοις,
ὅπου τὸ σπῆτι μας αὐτὸ τοὺς ἔχει γίνε πάθος,
κ' ὁ πᾶσαν τὴν μηχανικὴν εἰδὸς Στοιριαδῆς,
ὀπολογίῶν ἀερίως τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος,
καὶ ἰσοχόμενος κ' αὐτὸς τὸ σπῆτι σάν τελερώση
μακρῷ ἀλείψιέρανουν 'στὸν Φασουλῆν νὰ δώσῃ.

Κ' ὁ ἐργολάθος ἦν ἐκεῖ, ἀνάπτων καὶ φλεγόμενος,
ὁ Διλαβέρης διλαδῆ, Ὁνοσφίριος λεγόμενος,
ποῦ ἄλλος 'στὸν οἰκοδομῶν τὴν τέχνην δὲν τὸν φθάνει,
ἂν καὶ ζητῆ τὸν ἅγιον Ὁνοσφίριον νὰ κἀνη,
διὸ θεμιῶς τὸν συνιστῶ πρὸς πάντα κτηματίαν
ἠπλοούσιον ἢ πάσωντα δεῖνν ἀρχηματα.

Ἄρου δὲ παρισκείσαντο τὸ πᾶν μετὰ βοῆς
προσηλθεν ἰψηλὸς παππᾶς καὶ ἠλιοκαῆς,
καὶ νὰ δικασθῆ ἀρχιστε μὲ τόνον τὸ φαιτῆρη
ὅτὲ πολὺ ὀργήγορα, ὅτὲ πολλὸ ἀργὰ,
καὶ κατ' ἀρχὰς ἐδιείδασε τὸν σπηνοικοκῆρη,
ὅπου θαρρεῖ μὲ ἀκαυταῖς πῆς βαρῶνται ταυγά.

Ψαλέντων δὲ ὡς ἐγγίστα τριῶν Εὐαγγελίων
ἠκούσθη σύγχυσις πολλὴ καὶ θορύβος κ' ἀντάρα,
κ' ὁ Φασουλῆς κατέοριφεν ἐπὶ τῶν θεμελίων
μὴ σφάντζικα τοῦ Ὁθωνος καὶ μὴ χρυσὴ παντάρα,
κ' ἀρπάσας ὡς φρενὸκληπος τὸ πρὸ μικρὸ μωρὸ του
τὸ βῆαλ' ἔτσι γιὰ καλὸ νὰ κἀμη τὸ νερὸ του.

Τότε δὲ τὸτ' ἐσεισθησαν τὰ πατρικὰ ἐδάφη
κ' ἔκαυονοδόβησαν τὰ τῶν Ἑλλήνων σκάφη,
ἐνὸ δ' ἀντῆγει ἐκ βροντῶν τῶν οὐρανῶν ὁ θάλος
τῆς μπουκαπῆραις ἄνοιξε κ' ὁ Ἀγγλικὸς ὁ στόλος,
καὶ καθὲ πνεῦμα πονηρὸν ἐπῆγε κατὰ κράτος
κ' ἐσφίγη κόκορας παχὺς καὶ νυχοπαράτος.

Κ' ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ—φρικτὸν εἰπεῖν τῶνόντι!—
ἐξῆλθε δίκμων πτερωτὸς χωρὶς κανένα δόντι
κ' ἔβῃ πρὸς τὰ πέρατα δραμῶν τῆς πρωτευούσης
κ' ἀπὸ μακρᾶν ἀντῆγησε πτερῶν μεγάλων κτύπος,
ὡς ἄλλοτ' ἐκ τοῦ αἵματος τῆς στυγεράς Μεδοσῆς
καλπαῖνος ἀνεπέδησεν ὁ πτεροφόρος ἴππος.

Φιλῆσας δὲ ὁ Φασουλῆς θεμιῶς τὸ Εὐαγγέλιον
ἐπῆγε κ' ἔστειλεσε τὸν λίθον τὸν θεμελιον,
φρονίζας δὲ «τετέλεσται» καὶ βρυχηθεὶς ὡς λέων
ἐκτίπασε μὲ δυνάμην ἐπὶ τοῦ λίθου τρίς,
καὶ τὸτ' ἐφάνη ἐκ χαρᾶς κ' ὁ Περικλῆτος κλαίων
κ' ὅλοι ἐκραύγασαν «Εὐᾶν καὶ ζήτω ἡ πατρίς».

Εὐχὴ τοῦ νοικοκύρη μετὰ τὸ πανηγύρι.

Φ.—Ὁ Μέλαιρον ὄνομακτῶν ὃ προσφιλές μου κτῆμα,
ὕπερλαμπρον καὶ ζωστῶν τὴν ὄψιν καὶ τὸ σχῆμα,
ποῦ χεῖρ σ' ἐπιλοτέγησε γενναῖα καὶ θεομῆ,
εἴθε νὰ γίνης τάχιιστα αἰτία κ' ἀφορμῆ,
ὥστε ν' ἀρχίσῃ λειτουργῶν παντοῦ τῆς Ρωμφοσύνης
ὁ νόμος ὁ θεοπέσιος τῆς κοινοκτημοσύνης.

Εἴθε καθέννας Μέλαιρον εὐκλῶς ν' ἀποκτῆ
χωρὶς νὰ βγάξῃ κἀμπικο ἀπὸ τὸν μπεζικῆτα,
εἴθε εἰς ταῦτας τῆς ζωῆς τοῦ κλῆιδῶνας καὶ σῶλων
νὰ λείψῃ καὶ τῆς κτῆσῶνος ὁ νόμος ὁ παρᾶρρων,

και εἶθε κατὰ τὸν Ρουσσὸ ἀπάζοντες πασσάλους
ἐπίθως νὰ τοὺς στήνωμεν ἄτοῦ γείτονος τὴν τάφρον.

Εἶθε νὰ γίνης ἡγήγορας κ' ἀπληροῦται ἴδικό μου
καὶ τὸ Ἀμερικανικό καὶ βγάλω ἄσβρακός μου,
εἶθε νὰ καταρδεύσῃς ἀπὸ πηγῆς πλουσίας,
εἶθε ποτὲ μὴν ἐκτεθῆς ἐπὶ δημοπρασίας
κ' ἢ ντελάλης ὁ Σιμυλῆς πανθόμως νὰ κηρύττῃ
εἰ ἀλλ' οὐκάν, ντούς, τρὲ τοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι.

Εἶθε τὸν κάθε μασκακῆ, ὅπου θὰ σὲ βασκάνη,
εἶθε τὸν ἰδῶ θεόστραβο, κουτσὸ καὶ στραβοκάνη,
εἶθε νὰ γίνης φολεὰ εὐτυχίων ἀρρήτων,
εἶθε νὰ γίνης ἀνδραγαθία, κρησφύγετον Χαρίτων,
εἶθε νὰ γίνης κἀνὸν ἀσουλὸν καὶ σάεπν κάθε ξένου
καὶ μόνον καταφύγιον παντός ἀδικουμένου.

Εἶθε, λαμπρόν μου Μέλαθρον, εἶνε ἐνὰ κ' ἄλλο μάτι
εἶθε γράνωσαι φανταστικὸν τῆς Χαλιμάς Παλάτι,
ποῦ ἔθνος νὰ φιλοξενῆς τοὺς νέους Μεταρνήχους,
εἶθε τὴν ἀμώδῃ σου τὴν γῆν νὰ πείνη κάθε σπόρος,
εἶθε εἶς ἕλας τὰς γωνίας σου κ' εἶς ὄλους σου τοὺς τοίχους
κ' ἀτρέχῃ πρὸς ἀνάγκην τοῦ ὀ κάθε ὀδοιπόρος.

Εἶθε κανεῖς τὴν μοῖραν τοῦ ἐντός σου νὰ μὴ κλάσῃ,
εἶθε κανένας κεραυτὸς νὰ μὴ σὲ κατακλάσῃ,
εἶθε ἂν βοήμηται βουὸς οσησῆς, νὰ μὴ σὲ μέλη τρία,
εἶθε ἂν δεύσῃς κατακλυσμός μὰς πείρη ὡς τὸν ἄλλον,
εἶθε γίνης νέα κωιδιὸς καὶ κόσμος σιωπῆρας
εἶθε ἐντός σου ζῶα νὰ σωθῶν μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Εἶθε στοιχεῖο καὶ φάντασμα τοῦ Χάμετ νὰ μὴ ἔβῃ
καὶ πᾶν ἄρρετον ἐρεπτόν ἢ ἐντομόν νὰ φεῖγῃ.
ὅ θὲ μοιρανάρης Περικλῆς μ' ἐπὶ τὸν παστρικόν
εἶθε ἀπλόωνται σὲ μαλακὰ μεντέρη καὶ σοφίδες,
καὶ λέγοντες διάφορα περὶ πολιτικῶν
νὰ δριπέωμεν κ' οἱ δύο μὰς κολοκοσοφράδες.

Εἶθε κ' ἐγὼ πὸς χάριν σου νὰ γίνω ποακτικὸς
καὶ νοικοκύρης ἄξιος κ' εἶς ὄλα τακτικῆς,
τὴν πένα τὴν στιχογραφικὴν νὰ παύσω νὰ κοατῶ,
εἶθε κτίζω σπήτιχα χάρισμα καὶ μὲς ἄτὰ δνερά μου,
εἶθε ὄλους πέντε φράγκαλα ἄτὴν Μοδῶν Ἐρατῶ
εἶθε ὅταν μοῦ λέγουν δι' αὐτὴν νὰ σφίγγω τᾶντέρά μου.

Εἶθε πετῶν τὴν τήθενον τὴν φιλοσοφικὴν
εἶθε Σιμβόλους νὰ προσληφθῶ ἄτὴν Οἰκοδομικὴν,
εἶθε ἐντυπῶς εἰς ἄγγυρον κ' εἶς ἀμῆτῃ γροῦσον
εἶθε εἶς ὅ, τι λέγῳ οἱ λοιποὶ νὰ λέγῳ ἄουδὸς ἔρα, νὰ
εἶθε μὴν καλοῦμαι ποιητῆς καὶ τέκνον τῶν Μουσῶν
καὶ ἄτὰ βουὰ νὰ πηλαλῶ καθὼς ἢ Γενοσέφα.

Εἶθε, κλεινόν μου Μέλαθρον, σὺ μόνον νὰ μὴ μείνης
εἶθε πρακτικῆς προόδου μοῦ τὸ Ἄλφα καὶ τ' Ὁμέγα,
εἶθε πολλὸν ὠφελειῶν ἢ ἀπαρχὴ νὰ γίνης
εἶθε ὀ εὐγενῆς σου κύριος ὡς σύμβολόν τοῦ μέγα
εἶθε πᾶνον ἄτὴν ἐξόστην σου κανόν Κρόν νὰ στήσῃ
εἶθε ὄλοι ὀδοιπόρ' ἀδίκησῃ ὀ ὀδοιπὸν λατὰ ζήτησῃ.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ τόνους διαφόρους
εἶθε ἔρα κἀκεῖνος τοὺς κτίστας καὶ μαστράρους,
εἶθε ἄλλὰ ἐμίθῃσε κ' αὐτὸς ποῦ ἔγινε στήλιχῆς
καὶ μεθυσμένος ἄρρησι τοιαῦτα νὰ παρᾶλῃ.)

**Κεφάλαιον δειμαντικόν, ποῦ ντᾶλα μεσημέρι
ὁ νοικοκύρης σκεπτεται πὸς θὰ τὰ καταφέρῃ.**

Φ.— Βρὲ τί ἐπῆγα κ' ἔκαμα; ... μήπως θάρρῳ κ' αὐτὰ
πὸς εἶναι μῖμοι, φλόακες, ἀστῆα, χωρατὰ;
μήπως καὶ τὰ συμβόλαια θάρρῳ πὸς εἶναι στήχοι,
φιλολογία ἑλαρρὰ καὶ τῆς; Μ α ρ ο ὄ λ α ς Τ ὄ χ η;
τί θηλόλο μοῦ ἄκτισσε μ' οἰκοδομὰς νὰ μπᾶζω
καὶ κτηματῆα πρόσωπον εἰς τὸ κοινὸν νὰ παίζω;

Ν' ἀφήσω καὶ Λουκιανὸν κ' Ἀρχιλόγον κ' Ἰππώνακτα
καὶ μ' εὐτελῆ νὰ συγκριθῶ καὶ βάνανσον χειρόνακτα,
νυχθημέρον ἔσσοκροφτος νὰ τρέγω ἄτὰ γιακῆ,
νὰ πᾶνον ταβανόζυλα, σκεπάρνια καὶ τσαπιᾶ,
καὶ νὰ φωνάζω πὸς καὶ ποῦ θ' ἀνοῖζον μαγειρῆ
καὶ ποῦ θὰ γίν' ἢ αἰθουσα καὶ ποῦ τὸ πλουσταρῆ;

Βοῆ τί ἐπῆγα κ' ἔκαμα; ... βρὲ εἰμ' ἐγὼ γιὰ τέτοια,
γιὰ σπήτιχα, γιὰ συμβόλαια, γιὰ τίτλους, γιὰ χοτζέτιχα;
Ὅρπε τρεῖς μούντζιας, Φασουλῆ, ἄρρησι κανονίερα,
ποῦ τοὺς ἀνθρώπους προσπαθεῖς νὰ βάλῃς εἰς τὸ χέρι
μ' ἀνῆκουστον ἀναίδειαν καὶ ἀσυνειδησίαν,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι δευτέραν παρουσίαν.

Μὴ τάχα ἢ γαιδάρα μου δὲν μ' ἔθρανε ὡς κτήμα,
ποῦ ἤναπτε τὸν ὀστρῶν μου κ' ὡς ποιητὴν μ' ἐτίμα;
Συγγὰ τὴν ἐκαμάρνα σὺν ὀμοσηρ κοκκῶν
καὶ μὴ καὶ δὲ ἀνέβαινα μ' αὐτὴν ἄτὴν Ἐλικῶνα,
καὶ ὅταν ἤθελ' ἄσματα κ' ἐγὼ νὰ κελαιδίσω
αὐτὴ προθύμως ἄρρησι νὰ μὴ βαστῆ τὸ ἴσο.

Κάθε Ρωμῆς ἐτέρπετο μαζὶ τῆς νὰ μὲ βλέπῃ
καὶ τέτορον κτήμα μούλαγον μονάχα πὸς μοῦ προέπα,
διότι κάθε ποιητῆς δι' ὄλας τοῦ τᾶς πτήσις
ἔχει ἀνάγκην ἄρρησι ἢ θήλους Πηγάσῳ,
ἀλλ' ὅταν μοῦ ἐκᾶπισσε νὰ πάρω κ' ἄλλας κτήσεις
ὁ κόσμος μοῦ ἐρόναζε ἐνὰ καθεσῆαι ἄτ' αὐγὰ σου.

Ἐγὼ ποῦ ἤμουν φοβερός ἀλχημιστῆς καὶ μάγος
Κυλιώνιον τὴν σήμερον νὰ καταντῶσω ἄγος;
Ἐγὼ ποῦ ἤμουν ἰερεὺς τοῦ Φθᾶ καὶ τοῦ Ὀσείδος,
ποῦ ἔκαμα δασύτριχα καὶ τοὺς Σπανοὺς Σαυτέλους,
καὶ εἰς τὸ τόζον τὸ λαμπρὸν ἐσπούδασα τῆς Ἰριδος
τὰ χρώματᾶ τοῦ Νεῦτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους;

Ἐγὼ ποῦ ἤμ' ἀρμονίων τοσαύτας ποικιλίας
κ' ἀπέπλυνα τὸν ῥιθῶν μου ἐντὸς τῆς Κασταλίας;
Ἐγὼ ποῦ πᾶσαν νόστην καὶ βοληθιν ἐνταίνον
ἐντὸς φακῶν κατέκλεισα τὸ φῶς χρυσοῦν ἀκτίων
νὰ τὸ σκορπίσω ἄτὸς Ρωμῆος ἢ ἀνοῖζον τὰ στραβῶ των,
πλὴν μ' ἄτ' αὐτὰ δὲν ἄλλαξαν καθῶλον τὸν χαβᾶ των;

Ἐγὼ τὸ ὑπερέπελον τοῦ Προμηθέος φάσμα,
ποῦ βλέπω τὸ Ρωμᾶκίον σὺν ἑνᾶ νόθῳ κλάσμα;
Ἐγὼ ποῦ συνομιλεῖται μὲ προσητῶν κιάς,
προεῖπα δὲ τὴν ἐκᾶσιν τῆς ἐλλογῆς τοῦ Νίκου,
καὶ τὰς περὶ τὸν ἥλιον προσιδῶν τροχῶν,
ὀπόσας διεχάραιεν ὁ νοῦς τοῦ Κοπερνίκου;

Ἐγὼ ποῦ εἶχα πάντοτε ὡς μόνους μου συντρόφους
τοὺς νέους καὶ τοὺς παλαιούς τοῦ κόσμου φιλοσόφους;
Ἐγὼ ποῦ ἔβλεπα τῆς γῆς τὴν σφαῖραν σὺν κρεμμυδί

κι' ἐφόναζα 'στὸν Περικλῆ καθὼς τὸν Ἀρχιμήδη :
«δὸς μου πᾶ στὸ, βρὲ μακαρά, τὸν κήτρον νὰ κινήτω,»
κι' ἐκίνησεν μ' ἕκκεν πατῆρ' κ' ἀπ' ἐμπρῶ; κι' ὄπισσω ;

Ἐγὼ ποῦ ἐρασκίλωσα καὶ Σύνταγμα καὶ νόμον
κι' ὡς εἶδος φύλα τάρριχα εἰς τὰ σκυλιὰ τῶν δρόμων ;
Ἐγὼ ποῦ ἐμαστιγίωσα καὶ Βασιλεῖς μὲ κνούτον,
ὅπου δὲν ἦμον ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον,
κι' ἐπρόκρινα νὰ ποτισθῶ μὲ τοῦ Σωκράτους κόνειον
παρὰ νὰ πᾶισω νὰ μετρῶ τὸ μέτρον τὸ Γλυκόνειον ;

Δὲν ἦτο προτιμότερον τὸ στῆρ' ἀνοικοκλείων
νὰ ροκανίζω καύκαλα καθὼς τὸν Οὐγολίνον,
νὰ κατοικῶ φαμελικῶς εἰς πύθον Διογένους
καὶ δλους νὰ περιφρονῶ τοὺς προύχοντας τοῦ γένους,
παρὰ νὰ μούρηται καθεὶς σὰν Σάβλοκ Ἐβραῖος
καὶ μίαν λίτραν κρέατος νὰ κόβω γιὰ τὸ χρέος ;

Καὶ πῶς αὐτοῦ τοῦ κτήματος θὰ δώσω τὴν ἀξίαν ;
μήπως κι' ἐγὼ τὴν σφίριδα θὰ πάρω τὴν Ναξίαν ;
ἢ θὰ χωθῶ ἀράτος 'στῆς κᾶσαις τῶν πλουτίων
τὸ κράνος τὸ θαυματουργὸν φορέας τοῦ Περσέως,
ἢ κᾶν Ταμίας θὰ γενῶ χρημάτων δημοσίων,
Ἄλαταποθκάκιος, Τελώνης, Φαρισσαίος ;

Καλὰ ὡς τώρα ἐκίτσα εἰς τὸν ἀέρα Κάστρα
καὶ Μέλαιθρ' ἀθέρατα 'στοῦ Γαλαξίτζι τάστρα,
ἀλλ' ὅμως μετὰ κωνικὴς νὰ θέλω προπετείας
νὰ γίνω σῶναι καὶ καλὰ μὲ τίτλους; κτηματίας
καὶ νὰ ὀφῶνω κτίρια μὲ ξύλα καὶ μὲ τοῦβλα
γι' αὐτὸ μού πρέπει νὰ ψῆθω σὰν Δῆλιος εἰς τὴν σουβλα.

Κι' ἂν εἶχα νὰ τὰ πλῆρονα χωρὶς πολὺ μαράζι
θὰ εἶπα «στὸν δῆθλο... εἰς εἶμαι... δὲν πειράζει.»
'Ὅριστε, πῶς εἶς φαίνεται... ἀπὸ τὴν πείνα ρέβομε

καὶ ραπανάκια τρυπερὰ γιὰ ὄρεξι γυροῦμε,
κι' ἐνθὸν τὸν κάθε τοκιστὴν δὲν ἔπαυα διώκων
ἀνγνωρίζω σήμερα ὡς νόμιμον τὸν τόκον.

Ἦ οὐ αἰθρὴ αἰώνιη, ὁ λάμπων ἐκ σαπφείρων,
ὁ ἔβλα κι' αἰθίρα τῆς φριττασίας πλάσματα,
καὶ εἶς ταχίπτεροι πνοαὶ ἀνέλων καὶ ξεβῶων
καὶ ποταμῶν καὶ θαλασσῶν ἀνήριθμα γελᾶσματα,
ὁ Φασουλῆς μου φρίνεται κακὰ πῶς θὰ ζεμπλέξη...
βάλτε νὰ προίμε, βρὲ παιδιὰ, κι' ἄς βρήξη ὅτι βρήξη.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς πρὸς τῶνο βλέμμα ρίψας
κι' ἐξήλθε τῶν χειλῶν του ὀλολυγμὸς ὄξῆς,
καὶ 'στοῦ Φαλήρου τὸν παππᾶ ἐν κατανόεσις κῆψας
μὲ ὑποτρεμύσαν φωνὴν τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς.)

Φ.—Ψάλλε, παππᾶ μου, μὴν εὐχὴ πρὸς χάριν τοῦ ἀπίστου
κι' ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου δέησον τοῦ Ἵψιστου
νὰ καταβῆ τὸ Πνεῦμα τοῦ ὡσαύτ' ἐπιπεταρὰ
μέσα 'στοῦ Σγούτα τὸ μαλακὸ καὶ καθὼς Συμβούλου,
κι' οὐδὲ γι' ἀστεία νὰ ζητοῦν νὰ πάρουν τὸν παρὰ
καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ εὐχίτου σου καὶ δοῦλου.

'Ἄλλως σὰν 'δὸ πῶς σφίγγομαι τὸ χρέος νὰ μετρήσω
καὶ πῶς 'μπορῶ 'στὸ Φάληρον κι' ἐγὼ νὰ φαληρίσω,
θὰ σκοῖζω 'στὴν διακασσὸν ἀπὸ τὴν στήγην πέρα
«βάρδα φυρνελο, Ἐλληνας, κι' ἐπόθησα εἰρήνην,»
καὶ σπῆτα καὶ οἰκόπεδα θὰ πᾶνε 'στὸν ἀέρα
μὲ ἄκαπνον πυρίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς γρονθοκοπῶν τὰ στήθη
καὶ τοῦ Φαλήρου ὁ παππᾶς πολὺ ἐσυγκινηθῆν,
καὶ γονατίσας κατὰ γῆς μὲ κοπετὸν μεγάλον
ἀπέτεινε 'στὸν Ἵψιστον παράκλησιν θερμὴν
περὶ διαρωτίσεως τοῦ Σγούτα καὶ τῶν ἄλλων,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώνησε φαμελικῶς «Ἀμήν!»)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄμειος τώρα συνιστῶ εἰς τὰς Οἰκογενεῖας
τὴν Πρακτικὴν Ἰατρικὴν ἢ μετὰ πολλῆς χαρᾶς,
ποῦ μετὰ γλαφυρότητος συνέγραψα σπανίως
'Ἀσκληπιάδης ἐμβριθῆς, ὁ Δόκτωρ Καρδραξῆς.
Τὸ πρῶτον τεύχος αἴριον κομψότατα ἐκδίδεται
καὶ τὸ πούγγι σας λίσεται καὶ σπεύσεται καὶ ἴδετε.

Κάτω τοῦ Ἰπουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης
τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Ζαχουρίτου κείται...
ἐκεῖ δὲν κλαῖς ποτέ σου ὅσον παρὰ κι' ἂν θύνην,
ἐκεῖ γλυκὰ τῆς ὥρας καὶ παγωτὰ θὰ βρῆται
μὲ ἄζωμα καὶ γεῦσιν τρυφῆς θαυμαστῶν
κι' εὐγένειαν καὶ τάξις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἐπίτω τοῦ Πολίτου τοῦ μέγα Λεξικόν,
τοῦτίστι τὸ σπουδαῖον Ἐγκυκλοπαιδικόν,
μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν πηγαίνει ἔλο ντρίτα
κι' ἀπὸ τὸ Ἄλφα τώρα ἐμπικε εἰς τὸ Βῆτα.

Ἀπαιτολογία τοῦ Χλωροῦ, πολυτίμον βιβλίον,
καὶ δὴ ἀναγκασιότατον 'στοῦ κόσμου τοῦ Σχολεῖον.
Περὶ μελέτης τῶν δασῶν ἐπέστη ὁ κειρὸς
κι' ἄς μὴ φαινόμεθα σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα χαροῖ,
καὶ πάντες ἄς ἀκούσωμεν τί λέγει ὁ Χλωρὸς
πρὶν νὰ κούδω μὲ τὰ ξερὰ καὶ τὰ χλωρὰ μαζί.

Μυθολογία τοῦ Δασάρου, μετὰφρασις Καρδῶν...
θερρὸ πῶς εἶναι περιττὸν νὰ τὴν συστήσω πάλι.

'Ὁ Ῥωμέος γινώσκων οὐκ ἴκανον — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη'
'στὴν Νεῖσπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοπρῆσις
μὲ ἐνοδοχοῦτο Ἐθῆν, — δὲσ' στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἔθῆν,

μὲ λημέτων, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆν,
καὶ μὴ χίρα δίχως ἄνδρα, — κοῦταν ἄλλοτε μαμῆ.